

46.

O dva týdny později

Generál Farrell vystupuje z letadla a rozhlíží se po lidech čekajících před východem z letištní haly. Vtom se k němu rozběhne patnáctiletý světlovlasý chlapec s výkřikem: „Tati! Tady, tati!“ Generál ho sevře v náručí. „Ty jsi zase o kus vyrostl!“ pronese první klišé, které mu přijde na mysl, aby přemohl dojetí ze shledání. Pouchá mu přitom vlasy. Za chlapcem se vynoří vysoká plnoštíhlá žena a také se obejmou. „Chyběli jste mi,“ říká generál. „Už vám nikdy nikam neodjedu, slibuju.“ Pak oba vezme kolem ramen a konečně zamíří domů.

Russell Parker si spokojeně pročítá zprávu o svém povýšení za úspěšné vedení operace Pouštní včela. Je si vědom, že za něj vděčí osobně Walteru Greenovi, který v něm od té doby má zcela loajálního zaměstnance, jenž má jednu zásadní vlastnost – zcela postrádá svědomí. Což mu mimo jiné umožnilo zatajit Greenovi jednu zásadní skutečnost – že po realizaci Adamova sebevražděného útoku kamsi zmizely jeho deníky. A z tržiště se ten den nevrátil ani ten postižený údržbář. Parker nevěděl, zda si má ty dvě záležitosti spojovat, nebo ne, ale rozhodl se tomu nepřipisovat žádnou zvláštní důležitost.

Walter Green pokládá květiny u hrobu svého otce, kterého pohřbili na stejné místo jako jeho bratra. „Jste pomstěni,“ říká Walter. „Ty i Mark. Zaplatili za to, co nám provádějí.“ Než sem vyrazil,

definitivně se pohádal s Monikou, což mu jeho vítězný pocit hodně pokazilo. Projevil dobrou vůli a zavolał jí, aby se usmířili. I přes jejich poslední neshody o ni nechtěl přijít. Monica však na něj přišla s obviněním, že on stojí za smrtí kadříjského diktátora a spousty lidí, kteří s ním byli na té tribuně. Že by mu to bylo podobné, chladnokrevně vraždit lidi jen proto, že jsou to muslimové. Rád by věděl, jak na to přišla. Podezíral tu její nesnesitelnou muslimskou kamarádku. Musí se jí trochu podívat na zoubek...

Ghida Haríríová sedí u počítače a přes sociální sítě se snaží dopátrat kontaktu na Aviho Perese. Oslovila už všechny možné kontakty v Americe i na Blízkém východě, ale zatím zcela marně. Ráda by se s tím mužem, který jí skrz Adamův příběh přirostl k srdci, setkala a osobně mu poděkovala. A případně mu nabídla, že mu pomůže získat vstup do programu na ochranu svědků, kdyby o to měl zájem. Po Peresovi však jako by se slehla zem.

Avi Peres zametá na dvorku vily rodiny Goldbergových, obehnaném vysokou zdí. Goldbergovi se nedávno odstěhovali z USA zpět do Tel Avivu, odkud pocházeli jejich předkové, poté, co šel generál Goldberg do penze. Perese jim doporučil jejich rodinný přítel, James Farrell, který se za něj osobně zaručil. Tara leží opodál ve stínu olivovníku a pozorně sleduje každý Peresův pohyb. Už dávno se naučila reagovat na znakovou řeč, ale s Avim se dovede dorozumět i beze slov. Oba vědí, jak moc tomu druhému chybí Adam...

Lucas Wells si ve Washington Postu čte smuteční oznámení o smrti plukovníka Phillipa Lewise, který hrdinně položil život ve službě vlasti, a otírá si slzy hřbetem ruky. Vzpomínka na jediný

polibek, který tomuto muži ukradl, ho bude provázet po celý zbytek jeho života. Před sebou má listiny, které musí vyplnit, aby jej vzali do armády. Pomýšlel na to už předtím, ale Lewisova smrt ho v tom rozhodnutí utvrdila. Bude mu tím aspoň blíž...

Slzy v očích má i Elsa Mitchellová, která však pláče štěstím při pohledu na dvě svíslé modré čárky na těhotenském testu. Už nevěřila, že tohle kdy zažije. Včera jí přišly výsledky z biopsie – nádor je nezhoubný, dokonce se nemusí ani vyjmout, jen ji budou pravidelně pozorovat. Projede jí bolestná vzpomínka na Adama, který se z operace Pouštní včela na rozdíl od ní živý nevrátil. Jeho život má však pokračování. Pohladí si zatím ještě stále zcela ploché břicho a bez přemýšlení okamžitě ví, jaké jméno vybere, když se jí narodí chlapec.

Martin Hrdina navléká snubní prsten Kristýně Císařové na štíhlý prsteníček a dívá se do jejích zářících očí. V bílých svatebních šatech jí to nesmírně sluší. Na dlouhých kaštanových vlasech se nádherně vyjímá perlová čelenka, z níž visí krajkový závoj. Nemůže se jí nabažít pohledem.

„Škoda, že tu nemohl být Adam,“ říká Kristýna po obřadu. „Snad se zase někdy ozve...“ Martin souhlasí. Už Adamovi dávno odpustil jeho divné chování a žárlivé výstupy. Uvědomoval si, že velký díl viny na rozpadu jejich přátelství nese on sám.

Ani jeden z nich netuší, že Adam Navrátil je již po smrti.

47.

Z toho, zač se lidé stydí, bývá obvykle dobrý příběh. Tato věta z Fitzgeraldova románu *Poslední magnát* mi natrvalo uvízla v paměti už před lety, kdy jsem ji četla poprvé. A nyní jsem si ji vybavila při psaní příběhu Adama Navrátila.

Poté, co jsem si odnesla na pokoj v hotelu InterContinental jeho deníky a diktafon, můj náhled na dění v Kadíriji rázem získal zcela nový rozměr.

Kdyby nedošlo k té události s hackery, kteří před několika měsíci údajně napadli stránky Bílého domu a vložili tam smyšlenou výzvu pro potenciální sebevrahy, pochybovala bych. Ale všechno to do sebe docela přesně zapadá.

Novinář musí mít pro své zpravodajství alespoň dva zdroje. Ty já samozřejmě nemám. Navíc skutečně nemohu nijak vyvrátit, že je to celé jenom velmi důmyslná smyšlenka.

Zbývalo mi jediné – zpracovat příběh jako fikci. Zasadit děj do smyšleného státu, abych se vyhnula problémům se státní bezpečností. Místa i jména v příběhu jsou smyšlená. Je teď na čtenáři, aby si udělal vlastní názor na to, co je v příběhu pravda a co smyšlenka.

Adam si přál, aby se jeho příběh dostal do světa. I v dnešním globalizovaném, mediálně propojeném světě se stále daří takovou věc ututlat. Nebýt jeho deníku a diktafonu, nikdy by se to nikdo nedozvěděl.

Měla jsem možnost nahlédnout do duše toho muže. Pokud jsem něco nevystihla přesně, je to moje chyba... Vše ostatní, co je na příběhu strhující, je odkazem Adama Navrátila.

S věnováním Avimu Peresovi – z celého srdce,

Ghida Haririóvá